

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΝΕΟ-ΥΠΕΡΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΜΙΑΤΟΣ ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ

Ἡ πληγωμένη Ἄνοιξη (*Ἡ πληγωμένη άνοιξη*)
Ἡ πληγωμένη Ἄνοιξη τεντώνει τὰ λουλούδια της
οἱ βραδινές καμπάνες τὴν κραυγὴ τους
κι ἡ κάτασπρη κοπέλα μέσα στὰ γαρίφαλα
συνάζει στάλα-στάλα τὸ αἷμα
ἀπ' ὄλες τὶς σημαῖες ποὺ πονέσανε
ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια ποὺ σφάχτηκαν
γιὰ νὰ χτιστεῖ ἓνα πύργος κατακόκκινος
μ' ἓνα ρολόγι καὶ δυὸ μαύρους δείχτες
κι οἱ δείχτες σὰ σταυρώνουν θά 'ρχεται ἓνα σύννεφο
κι οἱ δείχτες σὰ σταυρώνουν θά 'ρχεται ἓνα ξίφος
τὸ σύννεφο θ' ἀνάβει τὰ γαρίφαλα
τὸ ξίφος θὰ θερίζει τὸ κορμὶ της

Τὰ δῶρα (*Ἡ πληγωμένη άνοιξη*)
Σήμερα φόρεσα ἓνα
ζεστό κόκκινο αἷμα
σήμερα οἱ ἄνθρωποι μ' ἀγαποῦν
μιὰ γυναίκα μοῦ χαμογέλασε
ἓνα κορίτσι μοῦ χάρισε ἓνα κοχύλι
ἓνα παιδὶ μοῦ χάρισε ἓνα σφυρί

Σήμερα γονατίζω στὸ πεζοδρόμιο
καρφώνω πάνω στὶς πλάκες
τὰ γυμνὰ ποδάρια τῶν περαστικῶν
εἶναι ὄλοι τους δακρυσμένοι
ὅμως κανεὶς δὲν τρομάζει
ὄλοι μείναν στὶς θέσεις ποὺ πρόφτασα
εἶναι ὄλοι τους δακρυσμένοι
ὅμως κοιτάζουν τὶς οὐράνιες ρεκλάμες
καὶ μιὰ ζητιάνη ποὺ πουλάει τσουρέκια
στὸν οὐρανὸ

Δυὸ ἄνθρωποι ψιθυρίζουν
τί κάνει τὴν καρδιά μας καρφώνει;
ναὶ τὴν καρδιά μας καρφώνει
ὥστε λοιπὸν εἶναι ποιητὴς

Ἡ νοσταλγία γυρίζει (*Με τὸ πρόσωπο στὸν τοῖχο*)
Ἡ γυναίκα γδύθηκε καὶ ξάπλωσε στὸ
κρεβάτι
ἓνα φίλι ἀνοιγόκλεινε πάνω στὸ πάτωμα
οἱ ἄγριες μορφές μετὰ τὰ μαχαίρια ἀρχίσαν
νὰ ξεπροβάλλουν στὸ ταβάνι
στὸν τοῖχο κρεμασμένο ἓνα πουλὶ πνίγηκε
κι ἔσβησε
ἓνα κερὶ ἔγειρε κι ἔπεσε ἀπ' τὸ καντηλέρι
ἔξω ἀκούγονταν κλάματα καὶ ποδοβολητά
Ἄνοιξαν τὰ παράθυρα μπῆκε ἓνα χέρι
ἔπειτα μπῆκε τὸ φεγγάρι
ἀγκάλιασε τὴ γυναίκα καὶ κοιμήθηκαν μαζί

Ὅλο τὸ βράδυ ἀκουγόταν μιὰ φωνή:

Οἱ μέρες περνοῦν
τὸ χιόνι μένει

Ὁ στρατιώτης ποιητὴς (*Τα φάσματα ἢ ἡ χαρὰ στὸν ἄλλον κόσμo*)

Δὲν ἔχω γράψει ποιήματα
μέσα σε κρότους
μέσα σε κρότους
κύλησε ἡ ζωὴ μου

Τὴ μιὰν ἡμέρα ἔτρεμα
τὴν ἄλλην ἀνατρίχιαζα
μέσα στὸ φόβο
μέσα στὸ φόβο
πέρασε ἡ ζωὴ μου

Δὲν ἔχω γράψει ποιήματα
δὲν ἔχω γράψει ποιήματα
μόνο σταυροὺς
σὲ μνήματα
καρφώνω

Ὁ ποιητὴς (*Τα στίγματα*)

Σὰ θὰ μὲ βροῦνε πάνω στὸ ξύλο τοῦ θανάτου μου
γύρω θὰ 'χει κοκκινίσει πέρα γιὰ πέρα ὁ οὐρανὸς
μιὰ ὑποψία θάλασσας θὰ ὑπάρχει
κι ἐν' ἄσπρο πουλί, ἀπὸ πάνω, θ' ἀπαγγέλλει μέσα
σ' ἓνα τρομακτικὸ τώρα σκοτάδι, τὰ τραγούδια μου.

Τὰ Γράμματα (*Χρωμοτραύματα*)

Θὰ πάψω πιά νὰ γράφω ποιήματα
ἔριξες τὸ χρυσὸ σου δαχτυλίδι μὲς στὴ
θάλασσα
στὴν ἄμμουδιὰ μὲ τὸ νεκρὸ κρανίο
κι ὅλα τὰ βουλιαγμένα καράβια βγήκαν
στὸν ἄφρο
κι ὁ καπετάνιος ζωντανὸς
κι οἱ ναύκληροι νὰ χαμογελᾶνε

εἶπα θὰ πάψω πιά νὰ γράφω ποιήματα

καὶ στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ μου τοῦ προγονικοῦ
ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου
κουνᾶνε τὰ μαντήλια τους καὶ χαιρετᾶνε

τὰ ποιήματά μου ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ
τὰ διαβάσουν
ἔχουν ξεχάσει νὰ διαβάζουν
λένε τὸ κάπα ἄλφα καὶ τὸ δέλτα ἔπιλον

καὶ σὺ μοῦ εἶπες ψέματα
στὸν τόπο αὐτὸ τοῦ κόκκινου γελαστοῦ
κρανίου μὲ ξεγέλασες
γι' αὐτὸ κι ἐγὼ σὲ γέλασα
καὶ μὲ πιστέψατε

κατάρη μετὰ τὶς ἑφτά σκιές

πάντα θὰ γράφω ποιήματα

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΛΟ

Πώς έγινε ένας κακός άνθρωπος (Του κόσμου, 1978)

Ένας μικρός καλός άνθρωπος αντάμωσε στο
δρόμο του έναν χτυπημένο
Τόσο δα μακριά από κείνον ήτανε πεσμένος και λυπήθηκε
Τόσο πολύ λυπήθηκε
που ύστερα φοβήθηκε

Πριν κοντά του να πλησιάσει για να σκύψει πια
..... να τον πιάσει, σκέφτηκε καλύτερα
Τι τα θες τι τα γυρεύεις
Κάποιος άλλος θα βρεθεί από τόσους εδώ γύρω,
να ψυχοπονέσει τον καημένο
Και καλύτερα να πούμε
Ούτε πως τον έχω δει

Και επειδή φοβήθηκε
Έτσι συλλογίστηκε

Τάχα δεν θα είναι φταίχτης, ποιον χτυπούν χωρίς να φταίξει;
Και καλά του κάνουνε αφού ήθελε να παίξει με τους άρχοντες
Άρχισε λοιπόν και κείνος
Από πάνω να χτυπά

Αρχή του παραμυθιού καλημέρα σας

Το μάτι του πατέρα μου

Ο πατέρας μου είχε ένα γυάλινο μάτι.
Τις Κυριακές που καθότανε σπίτι έβγαζε από την τσέπη του
κι άλλα μάτια, τα γιάλιζε με την άκρη του μανικιού του και
φώναζε τη μητέρα μου να διαλέξει. Η μητέρα μου γελούσε.

Τα πρωινά ο πατέρας μου ήταν ευχαριστημένος. Έπαιζε το
μάτι
στη φούχτα του πριν το φορέση και έλεγε πως είναι ένα καλό
μάτι.
Όμως εγώ δεν ήθελα να τον πιστέψω.

Ερριχνα ένα σκούρο σάλι στους ώμους μου τάχα πως
κρυώνω κι ήταν για να παραμονέψω. Στο τέλος τον είδα μια
μέρα να κλαίει. Δεν είχε καμιά διαφορά από ένα αληθινό
μάτι.

Αυτό το ποίημα
δεν είναι για να το διαβάσουν
όσοι δεν μ' αγαπούνε
ακόμη
κι από κείνους
που δεν θα με ξέρουν
αν δεν πιστεύουνε πως υπήρξα
σαν
και κείνους.

Ύστερα από την ιστορία με τον πατέρα μου, υποψιαζόμουνα
και όσους είχαν αληθινά μάτια.

Εξομολόγηση

Η εξομολόγησή μου για πρώτη φορά
Ας γραφεί με το αληθινό όνομα της
Ε ξ ο μ ο λ ό γ η σ η
Και όχι καθόλου προσπάθεια ποιητική
Αφού έτσι πρέπει
Να πονέσω
Ακόμα πιο πολύ
Γι' αυτό

Μπορούσα να αμύνομαι
Τώρα το λέω μοναξιά

Σχετικά προσθέτω στις αναμνήσεις μου πως είχα κάποτε
ένα σκυλί.
Σκεφτόμουνα πως δε θα ήτανε τίποτα πιο ωραίο απ' το
να είσαι σκυλί.
Έτσι όπως τα χτυπάς και υποτάζονται.
Είναι αρκετός καιρός.

Κι όσο γι' αυτά που σας άφησα
Σήμερα
Να υπονοηθούν
Δεν είναι από αγάπη
Το θέλησα
Γιατί στο δάσος βουλιάζει κανείς
Μόνο για να μπορέσω
Από κάπου να βγω

(Στιγμή μεγάλης αναπνοής)

Αυτό το ποίημα
Είναι η τελευταία μου επαναστατική πράξη
Πριν υποκύψω
Στων αλλοφύλων τις συμβουλές